



ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

— Γιατί; Ναι... σάς έρωτώ, γιατί; Είπέτέ μου λοιπόν, γιατί; Περιέργον!... Μά, γιατί;...

Όλα εις αυτόν έδω τον κόσμον έχουν επί τέλους κάποιον προορισμόν: τὰ κουδούνια, εἰ ποντικοί, τὰ πεπόνια, τὰ αεροπλάνα, ἡ κολοκυθοκορφάδες, τὰ ποῦρα, εἰ ὁδοστρωτήρες, ἡ ταντέλες, τὰ χαρούπια, ἡ ἔφημερίδες. Ἀλλ' ἡμεῖς εἰ ἄνθρωποι, παρακαλῶ, πῶτον σκοπὸν ἔχομεν; Διὰ τί νὰ πλασθῶμεν; Τί προσθέτομεν εἰς τὸν κόσμον; Δὲν εἴμεθα — καλὲ, ὁμολογήσατέ το — μία μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη ἀνορθογραφία, τὴν ὅποιαν ἐν βρασμῇ ψυχικῆς ὁρμῆς διέπραξεν ὁ μέγας λογογράφος καὶ ποιητὴς τῶν Οὐρανῶν;

Σὰς παρακαλῶ... ξεύρετε... ὁμιλῶ σοβαρῶς. Εἶναι κατάστασις πραγμάτων αὕτη; Μόνον τοῦ δὲν παρεφρόνησα... Ἄ. Εἶναι φοβερόν! (Μετά τινα σκέρψιν). Σὰς ἐννοῶ.

— Τί; Ποιό; Θὰ μοῦ εἰπῆτε.

— Εὐχαρίστως· θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τι μαρτύρια ἐτρέφεξα, μόνον καὶ μόνον διότι εἰμαι... ἄνθρωπος — ἐκτός ἂν ἔχετε καμμίαν ἀμφισβολίαν.

(Ἀκκιζόμενος). Εὐμορφος δὲν εἰμαι. Μὲ ἔχει πείση περὶ τοῦτου ὁ καθρέπτης μου καὶ τὸ... μεϊδιάμά σας. Δάφνας κατακτητοῦ δὲν ἐπεδίωξα ποτέ μου... Καὶ ἔμως... (δισταζών) δὲν ἠξέυρω πῶς προσεβλήθην καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὸν κακοήθην καὶ τεταρταῖον ἐκείνον πυρετόν, τὸν ὅποιον ἡ ἀνθρωπότης σύμπασα ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ Βδελοπούλου, οὐνέπτυξεν εἰς τέσσαρα γράμματα Ε-Ρ-Ω-Σ-. Μάλιστα, κύριαι, ἡγάπησα. Ναί, κύριαι, ἐτρελάθηκα διὰ μίαν κόρην... Καλλονὴ τέλει α, ἀξία ἑνός... Πάύλου ἂν καὶ δὲν ἐλέγετο... Βιργινία. Ἐνα πρωὶ ἔχασεν ὁ ἥλιος μίαν ξετρελαμένην ἀκτινὰ του καὶ ἔγιναν τὰ... μάτια της· τὰ ρόδα ἐπανεστάτησαν μίαν αὐγὴν ἀπὸ ἑνα κήπον, ζή-

τήσαντα, τίς εἶδε, καὶ αὐτὰ συνταγματικὰς ἐλευθερίας καὶ μίαν θῆν Σεπτεμβρίου ἀπετέλεσαν τὰ... χεῖλή της. Ἡ χιὼν ἐκύλησεν ἕνα Δεκέμβριον ἀπὸ τὸ ὑψηλότερον βουνὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐπλάσθησαν τὰ... στήθη της... Ἐ, λεπτομερείας ἄλλας μὴ μοῦ ζητήσετε. Πρῶτον... διότι δὲν εἶναι καὶ πολὺ σεμνὲν αὐτό... Ἐπειτα, εἰξεύρετε, ἐχρημάτισα μίαν φορὰν ποιητὴς καὶ ἀλλοίμονον εἰς σὰς ἂν ἀποπειραθῶ νὰ σὰς τὴν ἀπεικονίσω ἀλληγορικῶς· εἰμαι ἱκανός, τῶρα ἀμέσως ἐδῶ ἐνώπιόν σας, νὰ ἀναστῶ τῶσω θλα τὰ βασιλεια, ζωϊκόν, βοτανικόν, οὐρ-κτολογικόν, διὰ νὰ σὰς παρουσιάσω μὲ ποιητικὰς παρομοιώσεις τὸν ἄγγελόν μου ἢ μᾶλλον τὴν... Ἀγγελικήν μου.

Ματὰ δέμνηνον... (ἀναστειάζων) καταναγκαστικὴν κυκλοφορίαν τίν... ποδῶν μου ὅπὸ τὰ παρὰθυρά της, λαμβάνω αἴφνης τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν ἐπὶ χάρτου πολυτελείας:

Τακὴ μου!

Ἀφ' ἑνός τοῖσιν 9 π. μ. σὲ περιμένω νὰ συνομιλήσωμεν εἰς τῆς κυρίας Τουφεκίδου.

Ἀγγελικὴ»

Μόνον τοῦ δὲν παρεφρόνησα ἀπὸ τὴν χάραν μου. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἐκάπνισα δύο πακέτα σιγαρέτα — διὰ νὰ τὸ πιστεύετε σὰς βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀκόμη περασμένα εἰς τὰ βιβλία τοῦ καπνοπώλου μου. Ἐρούφηξα πάντε ποτήρια μπύρα εἰς ἕν ζυθοπωλεῖον, ἀπὸ τὸ ὅποιον δὲν περῶ ἔκτοτε, διὰ λόγους εὐνοήτους καὶ ἔκαμα ἕνα περίπατον μέχρι Θησείου ἑτοιμος διὰ πᾶσαν θύσιν ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀπέβλεπε τὸ βαλάντιόν μου. Ἐξημέρωσε ἡ Τρίτη καὶ τὴν ἐλέπω αἴφνης νὰ ἔρχεται εἰς τὸ πλάι μου καὶ νὰ τραγουδῇ περιπαθέστατα τὴν δυωδίδαν τῶν Γρεναδιέρων. Μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα τὴν ἐναγκαλιζομαι μὲ δύναμιν ἑκατόγχιρος μέχρι οὗ... ἐξύπνησα καθ' ἣν στιγμὴν συνετρίβετο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ κτυπήματα ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου.

— Ποιός; Φωνάζω... ἐξῶ φρενῶν καὶ ἔσω... τῆς θύρας.

— Τηλεγράφημα κατεπεῖγον.

Ἀπηγγέθη ὑπὸ τοῦ ἡθοποιῦ κ. Χρ. Νέζερ κατὰ τὴν τιμητικὴν προσπερίδα τῆς «Πινοκοθήκης» καὶ κατὰ τὴν πανηγυρικὴν παράστασιν τῆς «Ἀλάμπρας» πρὸς ψυχαγωγίαν τῶν τραυματιῶν.

Με τὰ νυχτικά μου, ὅπως ἤμουν, χωρίς κάλ-
τσες, ζεστὸς καὶ ἰδρωμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν
συγκίνησιν τοῦ δνείρου, ἀνοίγω τὴν πόρτα καὶ
... τὸ τηλεγράφημα. Ἀκούσατέ το — τὸ ἐν-
θυμοῦμαι ὅλο ἅπ' ἔξω.

Καλυμπάκα.

Θεὸς ἀπέθανε. Σὲ ἀρῖνει κληρονόμον 100 χιλ.
δραχμῶν. Σὲ συγχάριω καὶ σὲ συλλυποῦμαι. — Ἐλ-
θὲ τ' ἄριστα μὲ πρῶτον ἀντιόποιον.

Ἀσημίδης.

Ἐξαλλος ἀπὸ χαράν, — αἱ 100 χιλ. βλέπετε
δὲν μὲ ἀφήκαν νὰ θρηνησῶ τὸν σεβαστὸν θεῖον
— ἀρχίζω νὰ ἐνδύωμαι κατὰ σχῆμα πρωθύ-
στερον. Πρῶτα ἐφόρεσα τὸ καπέλλο μου καὶ
ἔπειτα τὰ παπούτσια μου, πρῶτα τὸν λαιμοδέ-
τη μου καὶ ἔπειτα τὸ παντελόνι μου.

« Τὸ ἔκτατον παράρτημα καὶ ἡ παραίτησις
τῆς Κυβερνήσεως. »

— Παραίτησις Κυβερνήσεως ! Μὲ 195 βου-
λευτάς . . . Καὶ νὰ πρόκειται νὰ διωρι-
σθῶ !

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο ἀσήμενον. Εἶχα μία
δεκάρα. Ἀς τὴν θυσιάσω, ἐκέφθην· ἐγὼ ἔχω
πλέον 100 χιλ. δραχμῶν. Σκύβω ἀπὸ τὸ παράθυ-
ρο καὶ τὴν στιγμήν ποῦ ἔπερνα τὸ παράρτημα
ἀρχίζει καὶ βρέχει ἀπὸ πάνω μου, μὰ ραγ-
δαίτατα. Ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς ἦτο καταφώτιστος.
Κι' ἔμως ! Τὸ νέφος ἦτο ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἐπανω-
πατώματος, τὸ δὲ νερὸ ποῦ ἔχυσε, βεβαίως εἰς
τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ δὲν θὰ εἶχε θέ-
σιν. Ἐνεθυμήθην ὅτι ὁ ἱατρὸς μοῦ εἶχε συστή-
σῃ νὰ κάμνω κάθε πρωὶ ψυχρολουσία. Ποῖς
ἤξεύρει, ἤμπορεῖ καὶ νὰ εἶχε συνεννοηθῇ ἰδι-
αιτέρως μὲ τὴν ὑπηρετρίαν χάριν τῆς υγιείας
μου. Τὸ παράρτημα, ἐννοεῖτε, μὲ τὸν ἀπροσδό-
κητον ἐκεῖνον ὑγρὸν κεραυνὸν τὸ ἔχασα. Καὶ
ἦτο τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν ἐπῆρα μὲ
πίστωσιν. . .

Ἐπὶ τέλους βγαίνω ὅπως ὅπως ἀπὸ τὸ σπί-
τι μου, ἀφοῦ ἐπῆρα τὴν ράβδον μου ἀπὸ μίαν
γωνίαν τοῦ δωματίου — μὴ λησμονῆτε ὅτι δι'
ἐμὲ εἶχε βρέξει — καὶ ἀρχίζω νὰ διασχίζω τὴν
ὁδὸν Ἀχομινάτου, ὅταν αἰφνης μὲ σταματᾷ
κάποιος.

— Νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ γραφεῖον, μοῦ λέγει,
νὰ υπογράψετε ἓνα ἐπιδότηριον. Πρόκειται πε-
ρὶ ἀγωγῆς 300 δραχμῶν ἐνὸς . . . ἀναγώγου
δανειστοῦ σας.

— Ἐσκέφθην τὰς 100 χιλ. δραχμῶν καὶ
ἐπροχώρησα ἥσυχος. Μετὰ τρία βήματα :
« Καλημέρα, Τάκη » μοῦ λέει ἄλλος. « Ἀλλὰ
οὐδὲν φαίνεται καθόλου λυπημένος. »

— Γιατί ; . . .

— Τὶ δὲν ξεύρετε ; Ζωὴ σὲ λόγου σου . . .

— Μωρὲ μίλα . . .

— Ὁ Τάσος

— Αἱ, τί ; . . .

— Πεθάνε. Ὁ δὲ Παναργεὶος Σύλλογος σοῦ
ἀνέθηκε τὸν ἐπιτάφιον. Ὁ Τάσος, ὁ παιδικὸς μου
σύντροφος, ὁ μόνος ὁ ὅποιος μὲ ροηθοῦσε . .
τοῖς μετρητοῖς ! Ὡ φρίκη ! Συντετριμμένος ἐκ
τῆς θλίψεως προχωρῶ . . . Τὶ νὰ κάμω ! Εἰς

τὴν θλίψιν αὐτὴν μόνον τὸ rendez — vous τῆς
Ἀγγελικῆς θὰ ἠδύνατο νὰ μὲ προφυλάξῃ ἀπὸ
βεβαίαν συμφύρῃσιν. Τρία βήματα ἀπείχα ἀπὸ
τὸ σπῖτι τῆς κυρίας Τουφεκίδου, ὅταν ἐμπρός
μου ξεπροβάλλει ὁ μέλλων πενθερός μου.

— Ὡστε, μοῦ λέγει μειδιῶν, τὸ ἀπόγευμα
εἴμεθα γιὰ νὰ εἴμεθα . . . Καὶ δὲν μοῦ εἶ-
πες τίποτε, πονηρέ !

— Δὲν ἔχω εἶδῃσιν. Διὰ τὶ πρᾶγμα μοῦ δ-
μιλεῖτε ;

— Καλέ, εἰς τὰ πέντε ποῦ θὰ ὁμιλήσῃς εἰς
τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς περὶ Ἡλεί-
ρου.

— Ἐγὼ περὶ Ἡλείρου ; Μὰ ἡ πεῖρα μὲ
ἐδίδαξε, ἐφ' ὅτου π ἢ ρ / τὸ δίπλωμά μου, νὰ
μὴ κάμνω τέτοιες ἀνοησίες.

— Ἐλα δά, ἄφησε τὴν μετριοφροσύνην·
αἰωνίως ὁ ἴδιος εἶσαι· τώρα μάλιστα ποῦ τὸ ἔ-
γραψαν καὶ ἡ ἐφημερίδες πῆγαινε καὶ κλείσου
στὴ καμαρά σου καὶ γράψε κἄτι τι. Πρέπει, πρέ-
πει νὰ ὁμιλήσῃς.

Καλά. . . καὶ ὁ ἐπιτάφιος λόγος ; Καὶ ἡ Ἀγ-
γελικὴ ; Καὶ τὸ ταξίδι ; Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ,
τὸ ταξίδι ποῦ ἀξίζει 100 χιλ. δραχμῶν. . . Τὶ
νὰ κάμω ; Τοῦ τὸ ὑπόσχομαι καὶ φεύγω, φεύγω. .

Ἰδοὺ ἐπὶ τέλους ἡ πόρτα τῆς κυρίας Του-
φεκίδου. Ἀλλὰ πῶς νὰ εἰσέλθω ; Δὲν ἐγνώριζα
κανένα. Κτυπῶ μετὰ φόβου, πίστεως καὶ . .
μπαστουνίου καὶ ἐμφανίζεται μία ὑπηρετρία.

— Ἡ Κυρία. . .

— Τουφεκίδου ; ἐδῶ κάθεται, δρίστε ἐπά-
νω.

Ἀνεβαίνω, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν ἐσχόν-
ταφα εἰς εἰς τὴν σκάλαν.

Εὐρίσκομαι πρὸ μιᾶς κυρίας ἀγνώστου. Κά-
μνω βῆθαιαν ὑπόκλισιν, ἥτις ἔμως ἐξηγγέλθη
διὰ φοβεροῦ πατάγου. Ἐν μέρος τοῦ σώματός
μου, τὸ ὅποιον δὲν βλέπετε, κατέρριψεν ἐν πολύ-
τιμον Κινέζικον ἑᾶζο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἐτραύλισα.

Ἡ κύρια κατακόκκινη ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς
διὰ τὴν ἀπροσεξίαν μου :

— Μὰ σεῖς, βλέπω, δὲν προσέχετε καθόλου,
μπᾶ . . . μπᾶ . . . Αἱ καὶ τὶ τὴν θέλεις τὴν κό-
ρην μου ; . . Ὁ πληθυντικὸς βλέπετε ἐγίνεν
ἐνικός.

— Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἔλθω.

— Ἀ, εἶσαι ὁ κουρδιστὴς τοῦ πιάνου ;

Ἐγὼ κουρδιστὴς τοῦ πιάνου ;

— Κόπιασε μέσα, ἀλλὰ νὰ προσεχῇς ἄλλη
φορά. Τὸ βάζο ποῦ ἔσπασες ἔχει χιλίας δραχ-
μῶν. . .

Περιμένω ἐπὶ τέλους νὰ ἐμφανισθῇ ἡ Ἀγ-
γελικὴ. Ἰσως μὲ εἶπε κουρδιστὴν, διὰ νὰ δικαιο-
λογήτῃ τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Δὲν εἶχε τελειώσῃ ἡ ψυχρολουσία τῆς ὁ-
ξυθύμου κυρίας ὅταν ἐμφανίζεται ἡ πολυθρύ-
λητος Ἀγγελικὴ. Θεέ μου ! Ἀντὶ τῆς καλλο-
νῆς μου, τί ξεπροβάλλει, νομίζετε ; Μιὰ δραπε-
τὶς θηριοτροφεῖου, μὲ μύτην ἀτελευτήτων δια-
στάσεων, μὲ δύο σανίδας μίαν ἐμπρὸς ἀντὶ στή-

θους και μίαν ὀπισθεν ἀντὶ ράχεως καὶ μὲ δύο
ξεθωριασμένα μάτια ποῦ ἔπρεπε νὰ εἶναι κα-
νεῖς θεόστραχος διὰ νὰ τὰ ἀνεχθῇ. Μοῦ μειδιᾷ
αὐτὴ ἡ ἀντιπρόσωπος τοῦ φθινοπώρου καὶ ἀνα-
καλύπτω ἀμέσως ἓνα καὶ ἡμῖσιν δδόντα εἰς ἀμ-
φοτέρας τὰς σιαγόνας. Τὰ δόντια της εἶχαν
γυμνάσια ἀραιᾶς φάλαγγος.

— Σὰς ἔστειλεν ὁ κ. Καζάζης; περάσατε
μέσα, μοῦ λέγει μὲ ἐν ἀπαίσιον μει-
δίᾳ.

— Συγγνώμην, μῆτε τὸν γνωρίζω κἂν αὐτὸν
τὸν κύριον.

— Ἄ! δὲν εἶσαι σὺ ὁ κουρδιστὴς τοῦ πιά-
νου — ξεπετιέται ἡ μητέρα — ποῦ ζητοῦσε ἡ
κόρη μου ἡ Ἀγγελικὴ;..

— Λάθος θὰ εἶναι, κυρία μου.

— Λάθος, ποῦ μοῦ ἐκόστισε ἓνα Σινικὸ βά-
ζο! Θὰ εἶναι ἀναλιδέα σας, κύριε, ἐὰν δὲν μὲ ἀ-
ποζημιώσετε.

— Εὐχαρίστως. Ἔχω 100 χιλ. δραχμῶν
περιουσίαν. Μόλις ἄκουσαν 100 χιλ. δραχμὰς
ἀρχίζουν τὰ μειδιάματα τῆς δεσποινίδος, ἡ ὁ-
ποία μόνον ἓνα δδοντεῖατρὸν ἔπρεπε νὰ νυμ-
φευθῇ, καὶ ὁ πληθυντικὸς τῆς μητέρας. Φεύγω
διὰ νὰ προφθάσω τοῦλάχιστον τὸ ἀτμόπλοιον.
Ἄλλὰ πρὸ τούτου, ἔπρεπε νὰ διέλθω ἀπὸ τὸ
καφενεῖον διὰ νὰ δανεισθῶ τὰ ναῦλα ἀπὸ τὸν
διευθυντὴν τοῦ καφενεῖου.

Τὸ γκαρσόνι, ἀπουσιάζοντος τοῦ διευθυ-
νοῦ, μοῦ ἐγχειρίζει μίαν ἐπιστολήν.

— Ὡ, θὰ δικαιολογεῖται ἡ ἀθλία διὰ τὴν
ἀπουσίαν της, διελογίσθη καὶ πλήρης θυμοῦ
ἀποσφραγίζω τὸ γράμμα. — Ἀκούσατε, ἀκού-
σατε. Τὸ φυλάττω ὡς κειμήλιον.

«ἘΛΕΕΙΝΕ»

Μοῦ ἔγραψες ὅτι ἐκέρδισα τὸ λαχεῖον καὶ στηρι-
ζόμενος εἰς τὸ λόγον σου ὑπέβαλα τὴν παραίτησίν
μου ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἐλληνοδιδασκάλου· ἀνακαλύ-
πτω τὴν ἀπάτην, σπεύδω νὰ ἀνακαλέσω τὴν παραι-
τησιν, ἀλλ' ὁ ὑπουργὸς νομίσας ὅτι ἠθέλησα νὰ τὸν
ἐμπαίξω, διέταξε ἀμέσως ν' ἀπολυθῶ ἐπὶ ἀνικανό-
τητι, διορισθέντος ἀντ' ἐμοῦ τοῦ ἀσπονδότερου ἐ-
χθροῦ μου Εἴσαι ἀχρεεστάτος· αὔριον δέξεσαι τοὺς
μάρτυράς μου.

Γραμματικὰς.

Ἦν εἶχα μυαλά, βεβαίως θὰ τὰ ἔχανα.
Ἐγὼ δὲν τοῦ εἶχα γράφει λέξιν· τί ἐπιστολὴ
ἦτο αὐτὴ;.. Καὶ ἦτο ὁ μόνος φίλος, ὁ ὅποιος
ἠδύνατο νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ
ἐπιταφίου. Ἄ, δὲν ἀντέχω πλέον... Ἡ μονομα-
χία θὰ μοῦ ματαιώσῃ τὸ ταξεῖδι: Νὰ φύγω
κρυφά; θὰ μὲ ἀποκαλοῦν ἄτιμον. Τὰ γόνατά
μου ἄρχισαν νὰ τρέμουν, τὰ χεῖλη μου νὰ
σουφρώνουν, ἡ μύτη μου νὰ ἀγωνιᾷ, ἡ πλάταις
μου νὰ πηγαινοέρχωνται, νὰ μοῦ φαίνωνται
ἄλλα μαῦρα, ἀπαίσια.

Τρέχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ξαναμμένος,
διψασμένος, πεινασμένος, ἐλεεινός. Ἀνοίγω τὸ
σημειωματάριόν μου καὶ πλησιάζω εἰς τὸν ἡ-
μεροδείκτην, νὰ ἰδῶ τί ἡμέρα ἦτο ἐπὶ τέλους
αὐτὴ ἡ φοβερὰ, ἡ ἀποφράς, ἡ ὁποία μοῦ
ἔκοψε δέκα τοῦλάχιστον χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Ὡ φρίκη! Ὡ Λογογράφε καὶ Ποιητὰ τῶν
Οὐρανῶν! Ὡ ἑκατὸ χιλιάδες τοῦ σεβαστοῦ
θεοῦ!

Τὸ πιστεύετε; Τί ἐδιάβασα, νομίζετε;

«Πρώτη Ἀπριλίον»,

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Ἡ Μάννα ποῦ τῆς ρήμαξε ὁ Χάρος τὴν καρδιά της
Καὶ τὸ μονάκριβο παιδί ἦρθ' ὁ σκληρὸς νὰ πάρῃ
Ἄχ! τὸ παιδί ποῦ θέρμαινε γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά της
Μὲ ὄνειρα καὶ μὲ φιλιὰ, τὸ μόνο της καμάρι

Βγαίνει στὸ δρόμο σὺν τρελλή, ἴσως καὶ τ'ἀπαντήσῃ.
Τὰ μάτια της ζητοῦν παντοῦ ἄλλο παιδί νὰ μοιάξῃ
Μὲ τὸ δικό της τὸ παιδί, θέλει νὰ τὸ γνωρίσῃ
Γιὰ μιὰ στιγμὴ σ' ἄλλου μορφὴ καὶ βαρυναστενάξῃ

Θέλει κ' αὐτὴ νὰ γελαστῇ, νὰ πῇ πῶς εἶναι ψέμα
Ψάχνει γιὰ τὸ χαμόγελο, ψάχνει γιὰ τὴ ματιά του
Θέλει ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή, νὰ δῇ ἓνα του νέμα
Μαζὺ μὲ τᾶλλα τὰ παιδιά, ἔστω καὶ τὴ σιὰ του.

Μ' ἀελλισμένη, ἔρημη στὸ σπῆτι της γυρίζει
Τὴ συφορὰ της πρὸ τρανὴ παντοῦ τραβᾷ μαζὶ της
Καὶ νοιώθει πᾶς πραγματικά, πῶς ὅτι κ' ἂν πασιχίξῃ
Ὅλον τοῦ κόσμου τὰ παιδιά, δὲν κάνουν τὸ Παι-
[δί της.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Ἀνέκδοτος δειρὰ)

Ὁ φθόνος

Ὁ φθόνος, ὅσο νᾶν' κακός,
ἔχει καὶ τὸ καλὸ του,
κάμνει κι' αὐτὸν τὸν μοχθηρὸν
νὰ σκάῃ ἀπ' τὸ κακὸ του.

Ἵψος ἱστορικοῦ

Τὰς παρελθούσας γενεάς
ζητῶν νὰ ἐξυπνήσῃ,
κατῳρθώσε τὴν σύγχρονον
νὰ τὴν... ἀποκοιμίσῃ

Καρτερόφυχος

Μὲ τί καρδιά της συμφορὸς
τῶν ἄλλων ὑποφέρει!
μόνον τῆς ξένες τῆς χαρὸς
νὰ ὑποστῇ δὲν ξέρει!..

ΙΚΑΡΟΣ